

El finançament com exemple

La polèmica sobre el finançament autonòmic ha tornat a portar crispació a la política catalana. La revolta dels presidents autonòmics socialistes espanyols contra el nou sistema de finançament, amb la complicitat activa o passiva del PSOE, ha deixat en una situació molt delicada el PSC. La resposta que va donar Narcís Serra en nom dels socialistes catalans, justificant en definitiva la presentació del recurs feta per Rodríguez Ibarra, és del tot insuficient i posa sobre l'actual direcció del PSC la incògnita de quina és la seua prioritat política. Una intervenció immediata de Joaquim Nadal advertint al PSOE que seria un error plantejar també un recurs com a partit intentava posar les coses al seu lloc, però no per gaire temps. Hores després, Pasqual Maragall desmentia Nadal, s'alineava amb Serra, i tornava a justificar el recurs.

La primera conclusió que es pot traure de la polèmica és que el PSC, abans de qualsevol altra cosa, encara ha de fixar quina és la seua posició final sobre el model de finançament. Aquests darrers dies s'ha pogut constatar un desgavell d'opinions que evidencia una necessitat de consensuar una opinió única, o almenys matisos no contradictoris. Fins fa poc la tenien. Cal recordar que precisament són els socialistes catalans els pares de la fórmula de la corresponsabilitat fiscal, duta a la pràctica després amb el pacte PSOE-CiU, que va suposar l'aplicació de la cessió del 15 per cent de l'IRPF.

Ara els socialistes catalans, o Narcís Serra, el seu primer secretari, al·lega que la cessió del 30 per cent, sense topalls i amb capacitat normativa, s'ha negociat malament, i que no s'han tingut prou en compte les comunitats governades pel PSOE. El nou sistema, pactat ara entre PP i CiU, va ser negociat, com l'anterior, en el marc del Consell de Política Fiscal i Financera, un organisme harmonitzador impulsat precisament des del socialisme espanyol. En tot cas, el nou acord està

tan ben negociat o mal negociat com l'anterior, que va suscitar, recordem-ho, l'oposició de les comunitats autònomes aleshores governades pel PP.

Tanmateix, al·legar defectes de procediment per invalidar un acord que beneficia clarament els interessos dels ciutadans de Catalunya és, com a mínim, poc consistent. Si la cessió del 15 per cent de l'IRPF era bona, també ho és la del 30. Si ara no hi ha topalls, millor, perquè això vol dir que es comença a corregir, tot i que de forma molt tímida, el dèficit fiscal que Catalunya ha hagut de suportar durant molts anys i continua suportant. I tot i així, cal recordar que del que supose un augment de recaptació, el 70 per cent reverteix en les arques de l'estat, i per tant, la contribució a la

suposadament necessària *solidaritat general* està garantida.

L'actitud ambigua del PSC ni el beneficia com a partit, ni beneficia els seus electors. Millorar el finançament de Catalunya vol dir millorar les condicions de vida dels seus ciutadans, als quals, si guen electors del PSC o d'altres forces, el PSC els deu. Però a més, en tant que partit de progrés amb lligams fraternals estatals, també ha de contribuir a la millora del clima de relacions entre Catalunya

i Espanya. I sobretot hauria de contribuir al fet que el sud espanyol deixara de ser subsidiat, i enfocara el camí de la seua recuperació econòmica i social per vies més productives. Un treball de pedagogia d'aquest nivell seria una tasca política de gran valor, i ajudaria al PSC a justificar uns lligams fraternals amb el PSOE que per ara sembla que li fan més nosa que servei.

Si aquelles veus del socialisme català que des de dins reclamen que el partit situe la seua prioritat política a Catalunya acaben imposant-se, és segur que en les properes setmanes es començarà a reconduir la situació. Si no és així, es donarà la raó a aquells qui asseguren que el PSC té més interès en la Moncloa que en la plaça de Sant Jaume. ■

“Al·legar defectes de procediment per invalidar un acord que beneficia clarament els interessos dels ciutadans de Catalunya és, com a mínim, poc consistent. Si la cessió del 15 per cent de l'IRPF era bona, també ho és la del 30.”